

Glas de palme

Bragagiu

M-au tot bătut străinii peste gură
Că înghiții cu lacrimi și cuvinte
De-am încurcat cântare și arsură
Ținându-le în inimă și-n minte.

Mă dirijau atât de mult cu cnutul
De-am preferat singur să mă ascult eu
Vociferând cu mâinile ca mutul
Să nu se-audă gândurile-mi slute.

M-au învățat o viață că-i rușine
Acea ce și cum mi se pronunță
De am vorbit atât de mult în mine
Că glasul năpădit mi-i de firuță.

Ca lumea să nu fie supărată
De tunetul verbal din cerul gurii
Închisei limba mea în cazemată
Să nu-ngrozească grația culturii.

Sluțit de zbiri am devenit un gâde
Cuvintelor ce-nmugureau naive
Și permanent iar le puneam la ziduri
Cu virgule, cu verbe, substantive.

Când Dumnezeu m-a întrebat părinte
De ce mi-i vocea mea așa ascunsă
Cu mâinile I-am arătat cuminte
Că e mai bine ca să scriu răspunsul.

El m-a-ndemnat: „Ia foaia dar și scrie!”
Și scriu, și scriu, și scriu fără oprire
Toată-amuțirea-n palme îmi învie
Prin litere pornindu-se-n vorbire.

Spun buchiile dragoste și stele,
Iertare, deznădejde, râs și cruce
De se încurcă slovele-ntre ele
Neînțelepte unde s-o apuce.

Eliberate din întemnițare
De-atâta zare-n jur ele se-ncântă,
Iar palmele mi se prefac în aripi

Ce-ar vrea s-ascundă vorba mea cea frântă.

Înariparea geme pe-orice filă,
Iar gândurile-mi țipă ca și puii
Căzând pe foaie lacrimi de argilă
În curcubeie vise vrând să suie.

Atât de dezvățate ca să sune
Ele se scriu în spuse și nespuse...
Vrui să-Ți recit ca toți o rugăciune
Însă prea mult pe lume eu tăcusem.

Nu știu o intonare cum se face,
Nu pot o declamație a drege,
Iar palmele-n avânt caută pace
Eliberate de hotarul legii.

Strigând ca întrematul dintr-o boală
Ce-ar săruta și cerul și pământul -
Până la Cruce tânguiam mușeală,
După Iertare viețuiesc Cuvântul.

Graiul învie-n picături de sânge
Spunându-și fericirea și durerea,
Iar zborul meu timiditatea-mi frânge
Și strigă, strigă răzbunând tăcerea!
Victor Bragagiu